

Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

*To end
more*

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΔΙΧΩΣ ΠΑΙΔΙ

(ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ ΜΟΝΟΤΡΑΚΤΑ)

-20-

“ΛΥΡΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ”
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
1961

Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

(ΣΕ ΔΥΟ ΣΚΗΝΕΣ)

Πρωτοπαίχτηκε σέ δημόσιον έορτασμό από τόν Σύλλογον Ἐποφοίτων Παγκυπρίου Γυμνασίου τήν 1ην Ἀπριλίου 1960. Τούς ρόλους ἔχουν ὑποδυθῆ οἱ ἐξῆς: Νίκος Χαραλάμπους, Ντίνος Μουσκουνητής, Θάνος Πεττεμερίδης, Νίκος Ἀθανασίου, Σούλα Γαβρηλίδου, καί Ρίτα Καλλινίκου. Σκηνικά τοῦ Διομήδη Κυθρεώτη.

Σέ σωματειακόν έορτασμό τῆς 25ης τοῦ Μάρτη 1960 ἔχει πρωτοπαίχτῆ από τόν Σύλλογον Ἐποφοίτων Ἐμπορικοῦ Λυκείου Λευκωσίας (ΣΑΕΛΛ) κατά σκηνοθεσία τοῦ Δ. Φαντίδη. Τούς ρόλους ἔχουν ὑποδυθῆ οἱ ἐξῆς: Δ. Φαντίδης, Α. Κορινός, Α. Γεωργιάδης καί Γ. Κοτσώνης.

Πρωτοδημοσιεύτηκε στήν «Φιλολογική Κύπρου» 1960 τοῦ «Ἑλληνικοῦ Πνευματικοῦ Ὁμίλου Κύπρου».

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

(ΣΕ ΔΥΟ ΣΚΗΝΕΣ)

Πρόσωπα:

ΣΟΦΟΚΛΗΣ,
ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΑΣ,
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΔΥΟ ΦΩΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δρόμος. Ένας χαμηλός φράχτης. Μέσα δουλεύει ο πατέρας του Σοφοκλή. Μόλις άνοιξει ή σκηνή ο Σοφοκλής μιλά στον πατέρα του που ξαπολά προς στιγμή τη δουλειά.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Καλημέρα, πατέρα. Φτιάχνεις τīs λεκάνες ;

ΠΑΤΕΡΑΣ : Ά του λόγου σου ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νά μπῶ ;

ΠΑΤΕΡΑΣ : Προχώρα τόν δρόμο σου. Δέν έχει τόπο τὸ σπίτι μου γιὰ καταραμένους.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Άρκετὰ ὑπόφερα, πατέρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Δουλειά δική σου. Τούτη τη βούλα, ἐδῶ στὸ μέτωπό μου, τήν βλέπεις ; (Τοῦ δείχνει τὸ μέτωπο) Γράφει : ὁ πατέρας τοῦ προδότη. Τὸ διαβάξεις ; Τὸ μαντεύεις ; Ἡ ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Δίκιο ἔχεις, πατέρα. Ἦταν ἓνα φοβερὸ παραστράτημά μου. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, ἀθέλητά μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Ὁ προδότης ὅ,τι κι' ἄν πεί ἔλεος δέν ἔχει. Μήτε ἐμπιστοσύνη τοῦ ἔχει κανείς.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μὰ ὅλα ἔχουν τελειώσει, πατέρα. Οἱ Κυπριῶτες πολεμήσανε γιὰ νὰ λευτερωθοῦν. Δέν εἶναι ; Ὁ καθένας πιά πήρε τήν δουλειά του. Κοιτᾶμε ὅλοι νὰ ξαναφτιάξουμε τὰ χαμένα. Ὅλοι συγχωρεμένοι.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Μπορεῖ κι' ἡ πολιτεία νὰ σέ συγχωρέσει. Ἡ ἱστορία ἀσφαλῶς θὰ σέ λησμονήσει. Εἶσαι ἓνα τόσο κουνούπι. Ἐγὼ ὅμως ; Τοῦτο τὸ καμάρι τοῦ πατέρα γιὰ τὰ παιδιά του ; Τοῦτο τὸ καθαρὸ μέτωπο ἢ ὑπόληψη νὰ κοιτάζω ἄφοβα τὸν γείτονα καὶ τὸν κόσμο ; Τάχασα πιά αὐτὰ γιὰ πάντα. Ἐπὸ τήν πληρωμένη προδοσία σου.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἄς ὄψεται ὁ αἴτιος.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Ὁ νοῦς μας εἶναι πάντα ὁ αἴτιος.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὁ Καίσαρας.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Ποιὸς Καίσαρας ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Δείχνει τὸν Καίσαρα ποῦ περνᾷ). Τοῦ λόγου του αὐτὸς ὁ ἀξιότιμος κύριος.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Καλημέρα σας.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νά μου λείψει τὸ φαρμάκι.
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Καλημέρα... αἴτιε.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τί ; Δὲ σᾶς καταλαβαίνω.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἄκριβῶς ἐσὺ ἦσουν ἢ αἰτία νὰ πάρω τὸν κατήφορο.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τρελλάθηκες, φίλε μου ; Ποῦ σὲ ξέρω ; Ποιὸς εἶσαι ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Προδότης.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ζιππάζεται) Ἄπ' αὐτούς ; Πολλοὶ εἶσαστε. Καλημέρα σας.
 (Φεύγει)
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Στὸν διάλολο.
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Χριστός. Δὲ βλαστημᾶνε πρωτὶ-πρωτὶ. Ἄν καὶ τοῦ λόγου σας στρατιά τοῦ σατανᾶ εἶσαστε. Ποιὸς εἶναι τοῦτος ὁ... αὐτὸς ὁ κουνάμενος τοῦ ἰσναφιοῦ σου ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὁ Καίσαρας τῆς Μαμῆς.
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Τοῦτο τὸ κοπρόσκυλλο ; Ποῦ φοροῦσε τὴν κουκούλα κι' ἔδειχνε τὸν κόσμον σ' ὅλα τὰ περὶχωρα καὶ τοὺς μάζευε ὁ ἔχθρὸς ; Ἔκαμε μανάδες καὶ κλάψαν! Φτ! πρωτὶ-πρωτὶ νὰ μὴ βρωμήσει ἡ μέρα μου. Ἄν καὶ μοῦ τὴ βρώμησε ἡ καλημέρα σου.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πατέρα...!
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Μὴ μοῦ λές τοῦτο τ' ὄνομα. Προσπαθῶ νὰ τὸ ξεχάσω. Ἄϊ στή δουλειά σου. (Σκύβει νὰ δουλέψει)
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Σὲ λίγο) Κι' ἡ μάνα ;
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Ἄμε στή δουλειά σου, εἶπα.
 ΦΩΝΗ ΜΑΝΑΣ : Γιαννακό! Ἔ Γιαννακό!
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Τί εἶναι, κυρά μου ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἡ μάνα ;
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Μὴ λερώνεις τ' ὄνομα αὐτό. Ὁ προδότης δὲν ἔχει μάνα.
 ΦΩΝΗ ΜΑΝΑΣ : Γιαννακό. Τὸ πρόγευμά σου. Ἄντε γέρος ἄνθρωπος.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κάνει νὰ σκαρφαλώσει στὸν φράχτη) Νὰ τὴ δῶ.....!
 ΠΑΤΕΡΑΣ : (Αὐστηρά) Οὔτε σπιθαμὴ μὲς τὴ γῆ μου. Ἄλλοιῶς .....
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Προσπαθεῖ νὰ τὴ δεῖ) Δὲ φαίνεται ἄπ' ἐδῶ.
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Πολὺ τὴ σκέφτηκες.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Πάει πὼς θὰ πηδήξει) Νὰ τὴ δῶ.
 ΠΑΤΕΡΑΣ : (Σηκώνει τὸ φτυάρι) Μήπως μπεῖς καὶ θὰ σὲ χτυπήσω μὲ τὸ φτυάρι. Ὅταν πατοῦσες τοῦτο τὸν τόπον ἦσουν καθαρὸς. Τώρα μυρίζεις αἷμα ἀθῶων. Μυρίζεις αἷμα πατριωτῶν.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Ἀπελπισμένα) Πατέρα.....!
 ΠΑΤΕΡΑΣ : Σκασμός. Κεῖνοι πολεμοῦσαν νὰ λευτερώσουν τούτη τὴ γῆ γιὰ νὰ ζήσουμε μ' ἀξιοπρέπεια. Κι' ἐσὺ τσέπωνες λεφτὰ γιὰ νὰ τοὺς ὀνοματίζεις. Καὶ νὰ τοὺς ρίχνεις στὰ στρατόπεδα νὰ χαθοῦνε. Νὰ χαθεῖς λέω. Κι' ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ δεῖς τὴν μάνα σου. Μήτε τὸν ἴσκιο τῆς δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ δεῖς. Ὅταν πεθάνω ; Ἔ! Οὔτε ὅταν πεθάνω. Ἀφήνω ἄρὰ κατάρρα στὸ σπίτι καὶ στή μάνα σου ἄν δεχτεῖ νὰ πατήσεις τὸ πόδι σου ἐδῶ. Φύγε τώρα.
 (Φεύγει)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πατέρα! (Μπαίνει ο Καίσαρας) Τοῦ λόγου σου ; Σπουδαῖο συναπάντημα σήμερα. Εἶναι δυὸ χρόνια νὰ εἰδωθοῦμε.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Δὲν ἀξιοποίησες τὴν τόλμη σου.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μπᾶ ; *Ἐπρεπε νᾶσουνα ἐδῶ πρὶν δυὸ λεπτά. Θὰ ἄκουες τὸν πατέρα. *Ὅταν χάσεις τὴν ἐχτίμηση πὰ τοῦ γονιοῦ τι ἀξιοποιήσεις καὶ κουρεφέξαλα μοῦ κοπανᾶς. Μὲ θυμᾶσαι ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : *Ὁ Σοφοκλῆς. *Ἦσουν ἡ πρώτη μου ἐπιτυχία.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : *Ἐπιτυχία τὸ λές ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : *Ἄν εἶχες λίγη ἀντοχή σήμερα δὲ θᾶμουν μήτε προδότης, μήτε πλούσιος. Χίχι (Γελᾷ)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Δαίμονα.

ΠΑΤΕΡΑΣ : (Μπαίνει) Φύγε γρήγορα. *Ἡ μάνα σου ἀγρίεψε.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : *Ἡ μάνα μου ;

ΠΑΤΕΡΑΣ : Φύγε γρήγορα. *Ἄρπαξε τὸ τσεκούρι. Φύγε!

ΦΩΝΗ ΜΑΝΑΣ : Ποῦ εἶναι ὁ ἐγκληματίας. Νὰ τοῦ ἀνοίξω τὸ κεφάλι.

ΠΑΤΕΡΑΣ : (Φεύγει.. *Ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Μή, κυρά μου, ἔφυγε. Καπνὸς ἦταν καὶ χάθηκε.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Πρὸς τὸν Καίσαρα) Τᾶδες, δαίμονα ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : *Ἡ μάνα μου δὲ ζεῖ. Ποῦ νὰ ξέρω ἀπὸ τέτοια ; Κρύψου τώρα....!

ΦΩΝΗ ΜΑΝΑΣ : Μοῦκαψε τὸ σπῆτι καὶ τὴν καρδιά μου. *Ἄσε με, Γιαννακό. Νὰ φτύσω καὶ τὸ χῶμα πού πάτησε.

ΠΑΤΕΡΑΣ : (*Ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Σιωπή, κυρά μου. Θὰ μᾶς νοιώσει ἡ γειτονιά.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Τὸν σπρώχνει) Φύγε, ντέ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : *Ὅχι! Θὰ μείνω ἐδῶ. Καλύτερα νὰ μοῦ σπάσει τὸ κεφάλι ἢ μάνα παρὰ ὁ ὅποιοσδήποτε..

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Φοβισμένα) Σὲ κυνηγᾶνε ; Ποιοί ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : *Ἀνθρωποι καὶ πνεύματα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μὲ ἀνακούφιση) Τὸ καῦμένο τὸ μυαλό σου. (Φεύγει)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Σκύλλε....

ΠΑΤΕΡΑΣ : (Μπαίνει) *Ἐδῶ εἶσαι ; Σοῦ εἶπα νὰ φύγεις. *Ἡ μάνα σου ἀγρίεψε. Μόλις ἀνάφερα πὼς σάμπως καὶ σὲ εἶδε τὸ μάτι μου ἔγινε θηρίο. Σαράβαλο τὴν ἔκαμε ὁ καῦμός σου. Σέρνεται. Δὲν περπατᾶ. Κι' ὅμως ἀναψε κι' ἔτρεχε ὅταν ἄκουσε γιὰ τοῦ λόγου σου. Τὴν ἔφαγε ὁ πόνος τῶν ἄλλων μανᾶδων πού τοὺς πῆρες τὰ παιδιά.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Σταμάτησε ἐπιτέλους, πατέρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ : (*Ἔντονα) Μή μὲ λές πατέρα. Σοῦ ἀπαγορεύω.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πές μου ἐπὶ τέλους τι πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ βρῶ τὴ γαλήνη μου, τὴ ζωὴ μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Νὰ πεθάνεις.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νὰ πεθάνω ;

ΠΑΤΕΡΑΣ : Καὶ νὰ πάρεις μαζί σου καὶ ὁμοίους σου. Νὰ καθαρῖσει τούτη ἡ γῆ ἀπὸ τὴν βρωμιά. Θᾶχεις κάνει τουλάχιστον καὶ μιὰ ἀνθρωπινὴ πράξη στὴ ζωὴ σου.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Καί πῶς ; Πῶς θά πάρω αἷμα ;

ΠΑΤΕΡΑΣ : Νά ρωτήσεις τὸ μυαλό σου. Τοῦτο θά σοῦ δείξει. Ἐξὸν ἂν τῶχεις μόνο νά δουλεύει γιὰ τοὺς ἐχθρούς.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Σταμάτησε, πατέρα, νά μασουλάς διαρκῶς τοῦτο τὸ φοβερὸ παρελθόν.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Σοῦ εἶπα νά μὴ μέ λές πατέρα. Ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ ἔχω χάσει τὸ παιδί μου. Ἦταν ἓνα παιδί ὅλο ὠραία ὄνειρα. Ἐλεγα νά τελειώσει τὸ σχολεῖο νά πάρει μιὰ δουλειὰ νά ἀναδειχτεῖ. Νά περνῶ ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ νά λένε πῶς ἔχω προκομμένο παιδί. Τοῦτο εἶναι τὸ ὄνειρο τοῦ γονιοῦ. Τ' ἀκοῦς ; (Μικρὴ παύση) Μιὰ μέρα μέ βεβαιώσανε πῶς πῆγες μέ τὸν ἐχθρό. Ἐμεῖς σκοτωνόμαστε νά φύγει ὁ ἀποικιοκράτης ἀπὸ τὸ χῶμα μας. Φόρεσα τὰ μαῦρα. (Ἔντονα) Τί μοῦ μιλάς τώρα ; Ἄντε χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου. Δῶσε αἷμα νά ἐξαγοράσεις τὸ αἷμα. Ἡ ἀπλήη μετάνοια δὲν ἐξαγοράζει τέτοια ἀμαρτήματα σὰν τὸ κρέμασμα τοῦ τόπου σου. Χάσου ἀπ' ἐδῶ, προδότη. Φύγε. (Σηκώνει τὸ φτυάρι γιὰ νά τὸν χτυπήσει. Ὁ Σοφοκλῆς φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Δρόμος ἀντίκρου σὲ μαγαζί. Πρωῖ. Μόλις ἀνοίξει ἡ σκηνὴ μπαίνει ὁ Καίσαρας. Ἄνοίγει τὸ μαγαζί του καὶ βάζει τὸ σταυρὸ του. Ἐρχεται ὁ Σοφοκλῆς καὶ κάθεται ἀντίκρου.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Πλησιάζει τὸν Σοφοκλῆ) Ἦρθες ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μᾶς τραβᾷ τὸ αἷμα, βλέπεις.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ποὸ αἷμα, ντέ ; Ἐρίξες πιστολιά ; Ὅχι! Κρέμασες κανένα ; Ἄπὸ τὴν θηλειὰ ἐννοῶ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Γιατί ἀλλοιῶς κρεμάσαμε πολλούς.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Κουταμάρες. Ἀτύχημα μέ αὐτοκίνητο ; Ὅχι! Μαχαιριά ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πισώπλατα, ναί! Καὶ μέ χέρι ἄλλου.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Μπορεῖ ἐσύ. Ἐγὼ ὅμως ὄχι.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Κι' οἱ δύο, Καίσαρα. Πρέπει νά δώσουμε τὸ αἷμα πίσω. Ν' ἀρχίσουμε πρῶτα νά ἐπιστρέφουμε τὰ λεφτά.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τὸ μηνιάτικο δηλαδή ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἄ! Ἐπαιρνες καὶ μηνιάτικο ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἐσύ ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μὲ τὸ κομμάτι. Ἐκατὸ λίρες τοῦτος. Διακόσιες ὁ ἄλλος. Καί...

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Καὶ τᾶφαγες καὶ τᾶριξες στή λύπη. Ἄκουσε, Σοφοκλῆ : τὸ στρίβεις ἀπ' ἐδῶ ; Εἶναι ἡ πέμπτη μέρα πού μοῦ κουβαλιέσαι. Κάθεσαι ἀντίκρου ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ μέ κοιτάζεις μέ μιὰ ματιὰ σὰ μαχαιριά. Τῶχουν προσέξει κι' οἱ πελάτες μου. Ἄρχισαν κι' ὄλας στή γειτονιά νά σὲ σχολιάζουν. Ἄνοιγω τὸ μαγαζί μέ τὸ σταυρὸ μου. ....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μὴν ἀνακατεύεις τὸ Θεό. Δὲν ὑπάρχει Θεὸς γιὰ μᾶς.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ἔντονα) Ἐγὼ λέω ἀνοίγω τὸ μαγαζί μὲ τὸ σταυρό μου, κι' ἄς μὴν τὸ δέχεται κείνος. (δείχνει τὸν οὐρανὸ ἀπάνω) Τσοῦπ! κατεβαίνεις τοῦ λόγου σου καὶ κάθεσαι ἀντίκρυ. Σπουδαῖο γούρι μὰ τὸ Θεό.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Εἶπα μὴ ἀνακατεύεις τὸ Θεό.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τί ; Θὰ σέ φοβηθῶ τώρα ; Κάθεσαι, λοιπὸν ὀλημερίς μὲ τὴ ματιὰ καρφωμένη στὸ μαγαζί. Πάω νὰ κλείσω τὸ βραδάκι μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ βοήθεια.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Ἔντονα) Μὴ λερώνεις τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Πιὸ ἔντονα) Δικός μου Θεὸς εἶναι ὅπως καὶ σένα. Ἄπο τὴν ἴδια λέρα εἴμαστε καὶ οἱ δυό, ἐσύ κι' ἐγώ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Ἠρεμα, ταπεινωμένα) Τοῦτο εἶναι ἀλήθεια.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Κλείω τὸ μαγαζί καὶ τότε ἀποφασίζεις νὰ πάρεις τὰ ποδαράκια σου καὶ νὰ ξεκουμπιστεῖς. Ποῦ θὰ πάει τοῦτο τὸ βιολί ; Τὶ θέλεις στὸ κάτω-κάτω ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νὰ ἐπιστρέψουμε τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων πού σέρνουμε στὴ ράχη μας.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Χὰ χά ! Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀθῶοι δὲν ἦτανε. Θὰ μοῦ πεῖς ἦταν ἐπαναστάτες γιὰ τὴ λευτεριά τῆς Κύπρου. Κι' ἐμεῖς σὰν ἐπαναστάτες τοὺς μολογήσαμε. Τὴν ἀλήθεια εἶπαμε. Προβατοκλέφτες ἦταν κι' εἶπαμε πὼς ἦταν φονιάδες ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Κι' ἐγὼ τί ἤμουν ; Ἐπαναστάτης ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μαλακὰ) Ἄκουσε, Σοφοκλῆ. Λάθος ἔκανα. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, λάθος ἦταν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Καὶ ποῦ τ' ὀρκίζεσαι ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἐ... ποῦ ; Στὸ Θεό.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ντροπὴ σου καὶ ντροπὴ μας νὰ μελετοῦμε στὴν κουβέντα μας τ' ὄνομά του.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μὲ θυμό) Ἐ! τ' ὀρκίζομαι... στὸ κέρατό σου.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τῶχω κι' αὐτό. Ἡ προδοσία ὅμως εἶναι πιὸ χαμηλὰ ἀκόμα. (Ἔντονα) Ἄλλὰ στὸ διάβολο, κερτά μου. Ἐμένα γιὰτὶ μὲ κατέστρεψες ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Σὲ κατέστρεψα ; Ἄστοχος λόγος. Σοῦ ἔδωσα δουλειά. Ναι κατὰ λάθος σὲ νόμισα ἀνθρώπο τῆς ἐπανάστασης. Εἶπα τ' ὄνομά σου. Πῆρα κάτι ἑκατοντάδες λιρίτσες... ἂν τὶς θές σοῦ τὶς μετρῶ....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τρίψε τες στὰ μοῦτρα σου.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Λεφτὰ εἶναι καὶ τὰ τρίβω. Μπά...! Ἐσύ μὲ τὸ πρῶτο βασιανιστήριό δέχτηκες νὰ δουλέψεις μὲ τοὺς ἀποικιοκράτες. Κι' ὅ,τι ἤξερες καὶ δὲν ἤξερες τὸ πούλησες.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἡ ἀρχὴ ἐσύ ἤσουν.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Σάπιος ἦσουν κι' ἐσύ σὰν ὅλους μας. Μονάχα πὼς τῶριξες στὸν αἰσθηματισμό!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μόνο ἂν δώσουμε πίσω τὸ αἷμα θὰ ἠσυχάσουμε, Καίσαρα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Δῶσε τὸ δικό σου. Ἐγὼ δὲν ἔχω....

- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νά! κοίταξε. Γύρω στο λαιμό σου (δείχνει).
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ζιππάζεται) 'Η θηλεία ; ('Αγγίζει τὸ λαιμό του) "Α ὄχι
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Οἱ ὄχεντρες.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ζιππάζεται) Οἱ ὄχεντρες ; Ποῦ ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Γελᾷ) Χά! Χά! Καὶ λές δὲ σὲ τρώει τὸ σαράκι. Τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων μᾶς κυνηγᾷ.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μὲ γλυκάδα) "Ακουσε, Σοφοκλῆ. "Αν χρειάζεσαι λεφτά, εὐχαρίστως νὰ σ' εὐκολύνω. Μὰ πρὸς Θεοῦ μὴν ἔρχεσαι. Μὴ μὲ τυραννᾷς. Δὲν ἀντέχω νὰ σὲ κοιτάζω σὰ νὰ μὲ παραμονεύεις, νὰ μὲ ἐπιτιμᾷς. Θὰ τσακκίσουν μιὰ ὥρα τὰ νεῦρα μου.
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : "Απ' τὸ ἴδιο καζάνι κι' οἱ δυὸ μας. Προδότες τῆς πατρίδας. Ποὺ πουλήσαμε πληροφορίες καὶ εἰσπράξαμεν ἀργύρια. Μᾶς ἀμνηστεύσανε. Μᾶς περιφρονήσανε. Οὔτε κἂν καταδεχτήκανε νὰ μολύνουν τὰ χέρια τους ἢ τὰ βόλια τους ἢ... τίς ἅγιες τοῦτες πέτρες τῆς γῆς γιὰ νὰ μᾶς θανατώσουν. "Ηρθες σὲ τούτη τὴ γειτονιά. Τώρα δὲ σὲ ξέρουν. Κάνεις τὴ δουλίτσα σου. Πελατεία, χαμόγελα, βερεσιέδια, καταθέσεις. Τοῦτο ἐδῶ μέσα ; (Χτυπᾷ τὸ στῆθος του). Πῆγε καὶ τοῦτο στὴν ἄλλη γειτονιά καὶ ξέχασε ;
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : ("Ἔντονα) Σοφοκλῆ, τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω εἶναι νὰ τὸ στρίβεις ἀπ' ἐδῶ. 'Εμένα μ' ἀρέσει ὁ βίος μου. Δὲν μετάνιωσα. 'Ἐσὺ κανόνισέ τα μὲ τὸν ἑαυτό σου. Τὶ δουλεῖς ἔχω ἐγὼ νὰ σκοτίζομαι μὲ τίς ὑποθέσεις σου ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Εἶναι κοινὴ ὑπόθεση.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : "Ἦταν. Τώρα δὲν εἶναι. 'Εγὼ εἶμαι ....
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νοικοκύρης. Μπᾶς καὶ σκέφτεσαι νὰ παντρευτεῖς ;
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Καὶ γιατί ὄχι ; Τῶχω μέσα μου νὰ γίνω νοικοκύρης.
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Καὶ τὰ παιδιὰ σου ;
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : "Ε τὶ τὰ παιδιὰ μου ; "Αξιος εἶμαι νὰ τὰ σπείρω, ἄξιος νὰ τὰ μεγαλώσω. "Εχω τὸ παραδάκι μου.
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τ' ὄνομα ποιὸς θὰ τοὺς τὸ δώσει ; Τὴν ὑπόληψη ;
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : "Α!... θὰ τὰ πάω στὴ ξενιτιά.
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Χά Χά! 'Εξορία ;
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : ("Ἔντονα) Νὰ σὲ βράσω πιὰ. Μὲ παρασκότισες, π' ἀνάθεμά σε. Τώρα λέγε. Πόσα θές ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Καθαρὰ καὶ στακάτα) Τὸ αἷμα σου.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Εἰρωνικά) Πᾶς νὰ μὲ δολοφονήσεις ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Δὲν ἀμαρτάνω μ' ἓνα βρώμικο αἷμα σὰν τὸ δικό σου. Θὰ πάω τότε πιὸ κάτω κι' ἀπ' τὴν κόλαση.....
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Εἰρωνικά) Τότε ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νὰ μοῦ τὸ δώσεις μοναχός σου.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τὸ αἷμα μου ; Μπᾶς καὶ τρελλάθηκες, ντέ ; Τὶ εἶναι τοῦτες οἱ κουβέντες ;
- ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Κι' ὅμως μιὰ μέρα θὰ μοῦ τὸ δώσεις τὸ αἷμα σου. Καὶ θὰ τὸ πάω στοὺς ἀθῶους νὰ τοὺς τὸ προσφέρω ἴσως ἐξιλεωθεῖ ἡ ψυχὴ μου.
- ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Βρὲ δουλειές μὲ φοῦντες πού μὲ βρήκανε! Νάχω τὸν τρελλό

πρωϊ - ξημέρωμα μπροστά μου! Κι' ὅλη μέρα νὰ μοῦ ζητᾶ με τὴ ματιά του....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τὸ αἷμα σου. Μάλιστα. Τὸ ζητῶ. Καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσεις μοναχός σου. Καὶ σύντομα. Πολὺ σύντομα. Τὰ νεῦρα σου τσακκίσανε πολὺ γρήγορα. Τὸ αἷμα σου, τὸ αἷμα σου....

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μὲ γλυκύτητα) Στάσου, Σοφοκλῆ. Νὰ καθίσω νὰ ξηγηθοῦμε. Ψύχραιμα. Νὰ τὰ πιάσουμε ἕνα-ἕνα. (Κάθεται χάμω).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ : Κύρ-Καίσαρα....

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Σηκώνεται) Ἔρχομαι, κυρά μου. Μιὰ στιγμούλα παρακαλῶ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πήγαινε. Θὰ χάσεις καμμιά ψωροδεκάρα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Θὰ πάω. Μὰ πρώτα νὰ ξηγηθοῦμε. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ξαναγυρίσω. Θ' ἀρχίσει ἡ δουλειά. Λοιπόν. Ἄρχισε τὸ κίνημα γιὰ λευτεριά ὅπως λέγανε.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὡραῖα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἐγὼ διαφωνοῦσα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νὰ καθήσεις στὴ γωνιά σου.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Λέω. Εὐκαιρία νὰ βροῦμε μιὰ δουλειά.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὡραῖα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἔδινα πληροφορίες ἔπαιρνα λεφτά.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὡραῖα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ὕστερα εἶπα νᾶχω ἕνα μόνιμο μισθό. Νά! σὰν ἀστυνομικός, σὰν κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, σὰ δάσκαλος.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ὡραῖα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τὶ τὸ κακὸ βρίσκεις ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοροϊδευτικά) Τίποτε. Ἄπλᾶ καὶ φυσικά.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἄμῃ...!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Σκοτώνεις ιδέες.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ὡραῖα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἐμποδίζεις ἄλλους νὰ βροῦν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ὅχι τοῦ Θεοῦ. Τὸ δρόμο πού λένε πῶς τὸ δείχνει ὁ Θεός.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τὸ ἴδιο εἶναι.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Λοιπόν!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κρατοῦνε ἕνα μαχαίρι καὶ κόβουνε λαιμούς.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ὡραῖα! Τὶ σχέση....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Κεῖνος πού κόβει ἕνα λαιμὸ, ἕνα λαιμὸ κόβει. Κεῖνος πού μαχαιρώνει ιδέες, μαχαιρώνει κοσμάκι μιὰ φορά. Τ' ἀκοῦς ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τ' ἀκούω. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ κάποιον βιβλίον ξεσηκώσες τούτη τὴ φράση.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τὴν ἀλήθεια νὰ λές κι' ὄχι τὴ φράση.

ΦΩΝΗ : Μὰ, κύρ Καίσαρά μου....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἀκοῦς πῶς φωνάζει τ' ἀσήμι ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ἔρχομαι, ἀσήμι.... Κυρά μου. (Φεύγει).

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Τὸ αἷμα σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : (Μπαίνει καὶ τὸν κοιτάζει εἰρωνικά) Τὶ κάνετε ἐδῶ ; Θέλετε καμμιά βοήθεια ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : "Αμπα! Σχετίζομαι με τόν κύρ-Καίσαρα.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Χωριανός σας είναι ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : "Αμπα! Συνάδελφος.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : "Α Έχετε κι' έσεις μπακάλικο! Ποϋ!
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μπακάλικο ; Δέν έχω.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Τό πουλήσετε ; "Η ..... πήγανε πίσω οί δουλειές ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μμ! Μπορεϊ.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : "Ανοιχτόκαρδος τύπος ό Καίσαρας, και θάχει τό δικό του.
     Κάνει και κάτι .....

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μπαμπεσιές ;
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : "Ε όχι ως εκεί. Γνωριζόσαστε καιρό ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πολλά χρόνια, κοινή μοϊρα.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Κοινή μοϊρα ; Έδουλέψετε υπάλληλοι μαζί ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Για πολύ καιρό. Τέσσαρα σχεδόν χρόνια.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Νάι, μά γιατί δέν περνάτε στο μαγαζί του και κάθεστε
     έδω άντίκρυ ;
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : "Εχουμε κάποιες διαφορές. Τοϋ ζητάω κάτι.... Αϋτός άρνιέται.
     "Αν δέ μοϋ τó δώσει δέν πατάω τó πόδι μου στο μαγαζί του.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Νά μεσολάβήσω ; "Ο,τι μοϋ περνά.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : "Ωραία ιδέα. Μά ποιός κολλά άπάνω του!
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Κι' όμως είναι βολικός άνθρωπος. Τόν έχει καμάρι ή γειτονιά.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Βολικός με όλους. Έκτός με μένα. "Α νάτος !
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Σοφοκλή, τó στρίβεις ; "Α! Θά φύγεις έννοω !
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Θά έπιμένω.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τότε θά άναγκαστώ'...
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Νά με καταγγείλεις ; "Ορίστε! Κύριε άστυνομικέ, ό κύριος
     Καίσαρας.....
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : "Άσε τ' άστεϊα. "Ο φίλος δέν καταγγέλλει στην άστυνομία τόν φίλο
     του.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Εϊπα....
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Μπορω νά μεσολάβήσω ; Στη διάθεσή σας.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : "Αμπα! Πολύ προσωπική υπόθεση.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Έγώ δέχομαι τή μεσολάβηση. Θέλω νά μοϋ τó δώσεις.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Δέ χωρεϊ μεσολάβηση σε.... αίσθηματικά ζητήματα.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πώς τ'άπες αυτό ;
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Δέν έχει σημασία.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Τότε νά σας αφήνω. "Η παρουσία μου είναι περιττή.
     Πάντως θάμαι πάντοτε στη διάθεσή σας.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Θά μάς χρειαστείς, νομίζω.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : Κύριοι..... (ύποκλίνεται και φύγει).
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Γιατί δέν τοϋ εϊπες, Καίσαρα, πώς ζητάω τó αίμα σου ; Θάταν
     μιά εύκαιρία για σένα νά με ξεφορτωθείς. Τουλάχιστον για λίγο
     καιρό.
 ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Θάλεγες όμως τήν κουβεντούλα σου. Κι' ή γειτονιά θά μάθαινε.
     "Ωραία μοϋ τ'άχεις μπλέξει. Διακόσιες λίρες σε φτάνουν ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Ἀποφάσεις νὰ μ' ἐξαγοράσεις ; Γούστο ἔχει. Ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ τοῦτος ἓνας τρόπος. Μὰ... θαρρῶ πῆρες πεντακόσες γιὰ μένα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Δὲ θυμᾶμαι. Ὡς τὶς τριακόσιες προσφέρω. Ἀλλοιῶς...

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοροϊδευτικά) Ἀλλοιῶς ; Θὰ φωνάξεις τὴν ἀστυνομία ; Μὰ τὸ σταυρὸ κοροϊδεύομαστε. Ἐγὼ ζητῶ αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Καὶ ἀφοῦ δὲ θέλω νὰ τὸ δώσω ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Θὰ τὸ δώσεις. Θὰ σὲ καρτερῶ. Σήμερα... Αὔριο...

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Τέλος πάντων, σοῦ δίνω τετρακόσιες.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοφτὰ καὶ μὲ λύσσα) Αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Πολὺ μὲ δουλεύεις, παλιάνθρωπε. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει καὶ ὄρια.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μὲ τὴν ὑπομονὴ μου θὰ εἰσπράξω τὸ αἷμα σου.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ἔντονα) Πεντακόσιες.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοφτὰ) Αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Διάβωλε! Νὰ σοῦ τὶς φέρω κι' ὅ,τι θέλεις κάνε! (Φεύγει)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Χαχὰ! Ἄν τὶς φέρεις μὲ μιὰ κούπα αἷμα δικό σου... (Μικρὰ παύση. Ὁ Σοφοκλῆς σφυρίζει μὲ εὐτυχία).

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ἔρχεται) Νάτες (Πετὰ χαρτονομίσματα στὰ πόδια τοῦ Σοφοκλῆ).

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοροϊδευτικά) Μετρημένες ;

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Ὅπως τὶς πῆρα ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Μπᾶ! Καινούριες ; (Σκύβει καὶ παίρνει) Πεντακάθαρες. (Τοῦ τὶς δίνει) Δὲν τὶς θέλω σιδερωμένες. Μπούχτησα ἀπὸ σιδερωμένα πεντόλιρα. Τὸ αἷμα σου θέλω.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη) Πάρε ἀκόμα ἑκατόν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Σιδερωμένες ; Ὅχι! αἷμα ζητῶ.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ἀπότομα) Πάρε ἀκόμα ἑκατόν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Τοῦ πετὰ λεφτὰ) Ἐκατόν, διακόσιες... διάβωλε.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Αἷμα. Μονάχα αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Ἄγρια) Αἷμα, εἶπες ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Κοφτὰ) Αἷμα. Τὸ αἷμα τῆς προδοσίας.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Αἷμα ;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Αἷμα.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Χυμᾶ ἀπάνω του, τὸν ρίχνει χάμω καὶ τοῦ χτυπᾶ τὸ κεφάλι μὲ πέτρες). Αἷμα, αἷμα. Νά! Κοπρόσκυλλο. Πάρε αἷμα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Δίνουμε τὸ αἷμα μας.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Αἷμα ; (Ἄγρια φεύγει).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : (Μπαίνει) Ἐγκλημα ; Αἷματα ; (Τρέχει κοντὰ στὸν ξαπλωμένο Σοφοκλῆ) Κύριε...

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : (Ἦρεμα) Δίνουμε πίσω τὸ αἷμα τῶν ἀθῶνων... Σήμερα... Ἡ... ἡ ἐξιλέωση.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μπαίνει παίζοντας στὸ χέρι ἓνα τσεκούρι) Ποῦσαι ; Αἷμα ;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : (Ὀρμᾶ) Μή...

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Τοῦ ξεφεύγει) Νὰ σοῦ δώσω τὸ αἷμα μου. Πάρε... (χτυπᾶ)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Πῆρα πιά τὸ αἷμα σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ : (Τοῦ πιάνει τὸ τσεκούρι) Φονιά.

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : Φονιάς ; (Κοιτάζει τὰ χέρια του). Μὲ τούτα τὸν ξέκανα ;
(Κοιτάζει τὸ Σοφοκλῆ) Νεκρός ; Ἄτιμε, πῆρες πιά τὸ αἷμα μου.
Χαχά! Τὸ αἷμα μου.... Τὸ αἷμα μου....

Σελ. 9 γραμμὴ 30 - 33, μπορεῖ νὰ παιχθῆ καὶ ὡς ἐξῆς :-

ΚΑΙΣΑΡΑΣ : (Μὲ θυμὸ) Ἔ σ' ὀρκίζομαι.... στὸ διάολό σου.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ : Διάβολοι εἴμαστε ὅλοι, ἡ φάρα μας. Ἡ προδοσία εἶναι πιὸ χαμηλὴ καὶ ἀπὸ τὸ διάβολο. (Ἔντονα) Ἀλλά, σκύλλε, ἐμένα γιὰτὶ μὲ κατέστρεψες ;

Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

ΠΑΤΕΡΑΣ
ΔΙΧΩΣ ΠΑΙΔΙ

Πρωτοπαίχτηκε από την Κυπριακή Τηλεόραση στις 28 Ιουλίου 1959 κατά σκηνοθεσία του διευθυντή της Τηλεοράσεως Γεωργίου Μιτσίδη.

Τους ρόλους έχουν υποδυθῆ οί ἑξῆς: Ξένια Ζωδιάτου, Μαρούλα Εὐριπίδου, ἡ μικρούλα Λοφίτου, Ἀντρέας Μούστρας καί Γιάννης Ρουσάκης.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΔΙΧΩΣ ΠΑΙΔΙ

Πρόσωπα τοῦ ἔργου :

MARIETTA,

ELENNH,

ΠΑΝΙΚΟΣ,

ΛΟΙΖΟΣ,

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ

Φτωχικό δωμάτιο. Τραπέζι με καρέκλες, εικονοστάσι στο βάθος. Δυό πόρτες που ή μια όδηγει έξω και ή άλλη στο διπλανό δωμάτιο. Μόλις ανοίξει ή σκηνή ή Έλενή στρώνει το τραπέζι, ένώ ή Μαριέττα κάτι συγυρίζει πιό πέρα.

MARIETTA : Έσὺ μοῦ χάλασες τὸ παιδί. Τὸ παραχαΐδεψες.

ELENNH : Τοῦτο εἶναι τὰ μάτια μου.

MARIETTA : Καί γιὰ μένα, πού εἶμαι μάνα του, τί εἶναι ; Τὸ βρῆκα στὴν ξώπορτά μας ; Σπλάχνο μου εἶναι. Καί μάλιστα σπλάχνο ἀπὸ ἔρωτα.

ELENNH : Πολὺ παράξενα μιλάς ἀπόψε, νύφη!

MARIETTA : Έχω ὄνομα. Μὲ λένε Μαριέττα. Μοῦ χτυπᾶ στὰ νεῦρα τοῦτο τὸ χωριάτικο.... νύφη (προσποιεῖται).

ELENNH : Νὰ μὲ συμπαθᾶς, νύφη.... Μαριέττα μου.

MARIETTA : Καί νὰ λείπουν τοῦτα τὰ «μου» στὸ τέλος. Έπλᾶ : Μαριέττα. Έολοι μ' ἔχετε παραχορτάσει ἀγάπη.

ELENNH : Έγὼ λέω νὰ πεταχτῶ στὴ γειτονιὰ νὰ δῶ ποῦ εἶναι τὸ παιδί. Βρέχει. Έρχισε κιόλας νὰ σκοτεινιάζει. Εἶπαμε νὰ λούσουμε τὸ παιδάκι.... Σάββατο μέρα.

MARIETTA : Έαν φέρει σαπούνι ὁ προκομένος σου ὁ ἀδερφός, ὁ ἄντρας μου δηλαδὴ.

ELENNH : Μὴν τὸν ἀποπαίρνεις, νύφη.... Μαριέττα θέλω νὰ πῶ. Έολα τοῦ ἦρθαν ἀνάποδα. Γιατί νὰ τὸν τυραννᾶμε κι' ἐμεῖς μὲ τίς μурμοῦρες μας ;

MARIETTA : Έλα πιά τέλειωσε μ' αὐτὸ τὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ. Τὰ παραχαΐδολογᾶς ὅλα. Τὶ ἔχουμε νὰ φᾶμε καί κάνεις τόσες ἐτοιμασίες ;

ELENNH : Λίγο-πολὺ ὁ δειπνος πάντοτε εἶναι ἱερός. Έτσι μᾶς ἔμαθαν οἱ μακαρισμένοι μας οἱ γονιοί. Έπλοί, λαϊκοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ εἶχανε σέβας στὴν ψυχὴ τους.

MARIETTA : Λάδι ἔχει ; Πετρέλαιο ἔχει ; Τὶ ὑπάρχει σὲ τοῦτο τὸ σπίτι ;

ELENNH : Έχουμε τίς δυσκολίες μας, Μαριέττα. Μὰ ἔχουμε τὸν Πανίκο μας, τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ στὸ φτωχόσπιτό μας. Οὐ! Καί καθόμαστε καὶ κουβεντιάζουμε.... καὶ δὲ γνοιαζόμαστε γιὰ τὸ παιδί.

ΠΑΝΙΚΟΣ : (Έπὸ τὰ παρασκῆνια) Μαμά.... θείτσα....

ΕΛΕΝΗ : Κλαίει τὸ παιδί ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Θὰ μούσκεψε, θὰ λάσπωσε... Κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε μῆτε ἓνα κομμάτι σαπούνι. Θὰ τὸν ταραξῶ τὸ διάβολο....

ΠΑΝΙΚΟΣ : (Μπαίνει μὲ σκισμένα ρούχα) Δὲ φταίω ἐγώ.... στ' ὀρκίζομαι δὲ φταίω.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Τί εἶναι τούτα τὰ χάλια ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Θείτσα.... Θὰ μὲ δεῖρει. Κρύψε με.

ΕΛΕΝΗ : (Τὸν ἀγκαλιάζει) Εἶσαι ἄταχος, ἀπρόσεχτος.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : "Ἄσε τον νὰ σοῦ τὸν συγυρίσω.... "Ἄσε τον, καλέ... Παιδί δικό μου εἶναι. Δὲ μὲ φτάνουν τ' ἄλλα ὅλα, ἔχω καὶ τὶς προκοπάδες του. "Ἄσε τον σοῦ λέω.

ΕΛΕΝΗ : Δὲ θὰ τὸ ξανακάνει, συγχώρεσέ τον. Σὲ παρακαλῶ, νύφη....

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Μὴν τὸν ὑποστηρίζεις. "Ἐσύ μὲ τὸν ἀδερφό σου μοῦ τὸν χαλάσετε. "Ἄσε τον εἶπα.

ΕΛΕΝΗ : Μὰ... δὲν ἀντέχω νὰ τὸν χτυπᾶς. Αἶμα δικό μου εἶναι κι' ἐμένα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Τί εἶπες, καλέ ; Δικό σου αἶμα εἶναι ; Μόνο δικό μου. "Ἐσεῖς ἐδῶ μέσα τ' ὄνομα ἐβάλετε καὶ τὴν καμπούρα. Τ' ἀκοῦς ; "Ἐλα ἐδῶ, ντέ....

ΛΟΪΖΟΣ : (Μπαίνοντας) Τί κακό, τί φασαρία εἶναι ἐδῶ μέσα ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Παπάκι μου.... (Τρέχει κοντά του)

ΛΟΪΖΟΣ : Τί συμβαίνει ; "Ἄταξιες πάλι ; Δὲν εἶπαμε νὰ μὴ στενοχωρεῖς τὴ μητέρα σου ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Δὲς πρῶτα τὰ χάλια του κι' ἄσε τ' ἀγκαλιάσματα καὶ τὶς ἀγάπες.

ΛΟΪΖΟΣ : Τί ἔκανες, Πανίκο ; Τὴν ἀλήθεια, ὅμως... (Προχωρεῖ νὰ καθήσει, ἐνῶ ἡ Ἐλένη φεύγει) "Ἐτσι δὲ συμφωνήσαμε ; "Ἐμεῖς οἱ δυὸ τὴν ἀλήθεια θὰ λέμε. "Ἐ ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Κοίταξε ποῦ ξέσκισε τὰ ρούχα. Πῶς θὰ πάει αὔριο στὸ σχολεῖο ; Ποῦ νὰ βρῶ ρούχα ; "Ἀχ! Θεέ μου. (Χυμὰ κατὰ τὸ παιδί) "Ἄσε τον νὰ τοῦ μαυρίσω τὴ ράχη.

ΠΑΝΙΚΟΣ : Παπάκι....

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Βαρέθηκα πιά τούτη τὴ χαμοζωή.

ΛΟΪΖΟΣ : (Αὐστηρὰ) Μαριέττα.... Μάζευε τὴ γλῶσσα σου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Πολὺ τὸ παράκανες κι' ἐσύ μὲ τὶς προσταγές σου.

ΛΟΪΖΟΣ : (Αὐστηρὰ) Μαριέττα. (Μαλακώτερα) Τὸ παιδί θὰ μᾶς πῆ τὴν ἀλήθεια. Καὶ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆ πῶς δὲ θὰ τὸ ξανακάνει. "Ἐτσι δὲν εἶναι, Πανίκο μου ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : (Κάθεται ἀγκομαχῶντας σὲ μιὰ καρέκλα). "Ὀλος ὁ κόσμος ἔχει καὶ μιὰ χαρὰ στὴ ζωὴ του. "Ὀλη μέρα ἐγὼ κλάμα καὶ σκοτωμό. Ποῦ θὰ πάει τούτη ἡ κατάσταση ;

ΛΟΪΖΟΣ : "Ἐλπίζουμε στὸ Θεό, Μαριέττα. Νά! περιόσσεψαν δυὸ λίρες τούτη τὴ βδομάδα. Μιὰ στιγμούλα, Πανίκο μου....

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Δυὸ μόνο ;

ΛΟΪΖΟΣ : "Ἐλπίζω τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ν' ἀνοίξουν οἱ δουλειές. Τὸ λέγανε στὴν....

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Στὴν ταβέρνα. "Ἐ ; Νὰ κουτσοπίνεις ἔχεις λεφτά. Κι' ἐμεῖς ἐδῶ....!

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ένα δράμι χαρά κάθε Σάββατο, γυναίκα. Λίγο... ύστέρημα. Τοῦτο μου ἀπόμεινε στὴ ζωὴ. Ἀλλὰ ἔχω ἐσᾶς, τί λέω! Ἐσένα, τὸ χρυσό μου τὸν Πανίκο, ποῦ θὰ φρονιμέψει καὶ θὰ λείει πάντα τὴν ἀλήθεια... τὴν ἀδερφή... (Ἐμφανίζεται ἡ Ἐλένη μὲ δυὸ μπουκάλες στὰ χέρια) Ποῦ πάς, ἀδερφή ;

ΕΛΕΝΗ : Νὰ πάρω πετρέλαιο καὶ λάδι.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Δὲν ἔχει πάλι ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Μπά! Ἐφερές τενεκὲ καὶ τὸ δώσαμε στὴ μάνα μας ; Τὶ θέλεις νὰ πῆς μὲ αὐτὸ τὸ... «πάλιν» ; Σάμπως τὴν περασμένη βδομάδα φτάσανε οἱ δυὸ σου λίρες... πάλιν (χτυπητὰ)... νὰ πλερώσουμε τὰ βερεσέ μας στὸ μπακάλη ; Ἡ τὸν παλαβὸ μᾶς κάνεις ; Δόσε ἐδῶ τις δυὸ μπουκάλες καὶ τὰ κανονίζω ἐγώ.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ἀφήστε νὰ πάω ἐγώ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Μπά! Μ' ἓνα χέρι ;

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : (Μὲ θυμὸ) Μαριέττα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Κάθησε ἐκεῖ μὲ τὸ παιδί. Μᾶς παραζόρισες σήμερα μὲ τοὺς... ἀντρισομούς σου (Παίρνει τις μπουκάλες καὶ τὰ λεφτά).

ΠΑΝΙΚΟΣ : Νάρθῶ κι' ἐγώ, μαμά ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Κάθησε ἐκεῖ... Νὰ πληρώσουμε καὶ τὸν ἄνθρωπο. Μᾶς κάνει τόσες καλωσύνες... (φεύγει)

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ἄναψε τὴ λάμπα, Ἐλένη. Σκοτείνιασε πιά.

ΕΛΕΝΗ : Μιὰ στάλα πετρέλαιο ἔχει. Μιὰ στιγμούλα νὰ φέρει ἡ Μαριέττα νὰ γεμίσουμε τὴ λάμπα.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Μ' ἐνοχλεῖ τοῦτο τὸ μισοσκόταδο. Σὲ παρακαλῶ...

ΕΛΕΝΗ : Νὰ τὴν ἀνάψω... (Πάει ἔξω, τὴ φέρνει τὴ λάμπα, τὴν ταχτοποιᾷ, τὴν ἀνάβει, ἐνῶ πατέρας καὶ παιδί μιλάνε.)

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Λοιπόν, Πανίκο μου, στὴν ἀγκαλιά μου εἶσαι, μὰ δὲ μοῦ εἶπες ἀκόμα τὴν ἀλήθεια. Τὶ εἶχαμε συμφωνήσει οἱ δυὸ μας ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Ν' ἀγαποῦμε ὅλο τὸν κόσμο.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Καὶ τοὺς...

ΠΑΝΙΚΟΣ : Καὶ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Κι' ἀκόμα... ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Καθετὶ ποὺ κάναμε κι' εἶπαμε νὰ τὸ λέμε. Καὶ νᾶχουμε καθαρὴ καρδιά.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Μπράβο, ἀγόρι μου. Ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ντροπὴ. Ντροπὴ εἶναι ἡ κακία.

ΠΑΝΙΚΟΣ : Ναί, πατ ρα.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Τότε... πῶς ἔσκισες τὰ ροῦχα ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Νά!... μάλλωσα μὲ τὸν Τάκη.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Καὶ γιατί μάλλωσες, Πανίκο μου ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Εἶπε πῶς δὲν εἶναι καλὴ ἡ μαμά μου.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ἐ ὄχι! Λίγο νευρική εἶναι, παιδάκι μου, φωνάζει... σὲ δέρνει λίγο... μὰ ἔχει καλὴ καρδιά. Ὅλο γιὰ μᾶς φροντίζει. Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε τὴ μανούλα σου.

ΠΑΝΙΚΟΣ : Δὲν εἶναι γι' αὐτό.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ἄλλὰ γιὰ τὶ πρᾶμμα ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Πῶς τάχα δὲ σὲ θέλει ἐσεῖνα γιὰ ἄντρα τῆς καὶ γυρεύει ἄλλους ἄντρες.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : (Γεῖα βιασμένα) Χά!Χά! Σὲ πειράζουν νὰ θυμώσεις. (Σοβαρά) Ἄλλὰ τὰ παιδιὰ πού λένε τέτοια λόγια δὲν εἶναι φρόνιμα παιδιὰ. Καὶ λέω ἐγὼ πού σ' ἀγαπῶ, νὰ μὴ παίζεις μὲ τέτοια παιδιὰ.

ΕΛΕΝΗ : Ὁ Πανίκος θὰ πρέπει νὰ φάει τὴ σούπα του καὶ νὰ πάει νὰ κοιμηθῆ..
Ἔ ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Μὰ θέλω νὰ μείνω μὲ τὸ μπαμπά. Ἔχουμε νὰ ποῦμε τόσα πρᾶμματα... (Στὸ μεταξύ ἡ Ἐλένη πάει νὰ φέρει τὴ σούπα).

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ναί! Ἄγγελέ μου. Μὰ πρέπει νᾶχουμε τάξη στὴ ζωὴ μας. Εἶπα-με κι' ἄλλες φορές : ἐνωρὶς νὰ κοιμόμαστε καὶ πρωτὶ νὰ ξυπνάμε. Κι' ὅσο θὰ τρῶς ἐσύ, θὰ σοῦ δηγιέμαι ἐγὼ παλιές ἱστορίες.

ΠΑΝΙΚΟΣ : Μὰ, μπαμπά, δὲν ξέρεις πολλές. Μοῦ τὶς εἶπες πολλές φορές. Κοντεύει νὰ ξέρω τὶ λέξη θὰ πῆς ὅταν ξεροβήχεις.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Δὲν ἔβγαλα τὸ σχολεῖο ἐγὼ, Πανίκο μου. Ἄλλοιῶς θὰ μπορούσα νὰ φτιάχνω ὠραίες ἱστορίες. Ἐσύ ὅμως θὰ ξεσκολίσεις. Θὰ μάθεις γράμματα, καὶ θὰ λές ὠραίες ἱστορίες. Ξέρεις! Ἔχεις μέσα σου τὸ Θεό, παιδάκι μου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔχουν. Μὰ ἐσύ περισσότερο. Κι' ὅταν προκόψει ὁ ἄνθρωπος, κερδίζει περισσότερο Θεό. Οὐφ! Τούτη ἡ λάμπα. Καὶ μυρίζει ἄσχημα ἢ καπνιά τῆς...

ΕΛΕΝΗ : Ἄντε, Πανίκο μου (Ἔχει φέρει στὸ μεταξύ τὴ σούπα καὶ τὴν ἔβαλε στὸ τραπέζι).

ΠΑΝΙΚΟΣ : Πάλι σούπα ; (Πιάνει τὸ κουτάλι νὰ φάει).

ΕΛΕΝΗ : Νὰ δοξάζεις τὸ Θεὸ πού μᾶς γυοιάζεται. Ὅχι παράπονα. Εἶναι ἁμαρτία. Πανίκο, τὴν προσευχή σου. (Σηκώνονται ὅλοι) Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν....

ΠΑΝΙΚΟΣ : Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός

ΟΛΟΙ : Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΕΛΕΝΗ : Ἄντε ἐμπρός. Καὶ νὰ μὴ ρουφᾶς σὲ παρακαλῶ.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : (Ἐνῶ τρῶει ὁ Πανίκος) Καὶ νᾶχουμε καλὸ ρῶτημα, ἐμεῖς τὶ θὰ φᾶμε ; Ἀγκαλὰ δὲν ἔχω καὶ πολλὴ ὄρεξη ...

ΕΛΕΝΗ : Σούπα. Καὶ λίγες πατάτες βραστές. Περιμένω τὴ γυναῖκα σου νὰ φέρει τὸ λάδι.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Δὲν... ἄργησε ;

ΕΛΕΝΗ : Σάββατο εἶναι. Ἡ φτωχολογιά πάει νὰ πλερώσει τὰ βερεσέδια τῆς. Ἄν ἔπιασε καὶ λίγο τὴν κουβέντα, πάει ἡ ὥρα. Φτερό εἶναι καὶ πετᾶ.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Κι' ἔχω, ἀδερφή, μιὰ κατάπτωση σήμερα. Μὲ πονάει καὶ τοῦτο τὸ κουλό μου χέρι.

ΕΛΕΝΗ : Τὸ ξέρεις πῶς πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Μὰ ἐσύ δὲν προσέχεις.

ΛΟ·Ι·ΖΟΣ : Ἔφαγες, Πανίκο ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : Ναί! Μπαμπά!

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Πωπώ και γλαρώσανε τὰ ματάκια σου. "Α! "Οχι. Νὰ ξεντυθῆς και νὰ πλαγιαῖσεις.

ΕΛΕΝΗ : Τὰ φρόνιμα πα διὰ δὲν κοιμούνται στὸ τραπέζι. Τὴν προσευχή σου. Δόξασε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ λιτό μας δεῖπνο.

ΠΑΝΙΚΟΣ : (Μουρμουρᾷ)... εὐχαριστῶ... τὸν χόρτο και τὸν πότο... Ἄμην.

ΕΛΕΝΗ : Ἄφαγες τὰ μισὰ.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Τὰ μαντεύει ὁ Θεός, ἀδερφή. Καθαρὴ καρδιά. Τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωὴ. Και τώρα, ἀγγελέ μου ; Νὰ τὸ φιλήσω... (φιλᾷ) Ἄ ἔτσι. Καληνυχτούδια σου, ἀγάπη μου.

ΕΛΕΝΗ : Πὲς καληνύχτα. Και φίλησε τὸ μπαμπά...!

ΠΑΝΙΚΟΣ : Καληνύχτα (τὸν φιλᾷ)

ΕΛΕΝΗ : Ὡραῖα... (φεύγουν)

ΛΟΪ·ΖΟΣ : (Μόλις βγοῦν) Εὐτυχία μου... γυιέ μου! Πωπώ! (Συγυρίζει τὸ τραπέζι. Πάει τὸ πιάτο στὸ ντουλάπι. Πιάνει ξαφνικά τὸν ὤμο του) Μὲ τάραξε τὸ κουλό μου. (Σὲ λιγάκι κάτι μουρμουρίζει τραγουδιστὰ) Ἄργησε. (Μπαίνει ἡ Ἐλένη) Ζάπλωσε τὸ παιδί ;

ΕΛΕΝΗ : Δὲν πρόκανα νὰ τοῦ βγάλω τὰ παπούτσια και πῆρε τὸν ὕπνο ὁ ἀγγέλός μου.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Ὁ Θεός νὰ τοῦ χαρίζει ὑγεία και χρόνια.

ΕΛΕΝΗ : Τοῦτος θᾶναι ὁ ὑποστηρικτῆς τῆς ζωῆς μας.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Ἐλπίζω, Ἐλένη μου, δεῦτερή μου μάνα. "Α! "Οχι. Ἡ πρώτη εἶσαι μάνα. Ἐγὼ σὲ πότισα τόσα φαρμάκια...

ΕΛΕΝΗ : Μὴν τὸ λὲς (Παίρνει τὸ κέντημά της)

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Ναί! Ναί! Μὰ τοῦτος ὁ Πανίκος μας θὰ σοῦ παρασταθῆ στὰ γερατιά. Εἶναι ἓνα κομμάτι μάλαμα. Δὲ λέω τὸν παραζορίζει ἡ μάνα του. Μὰ εἶναι ἀπὸ γερὴ πάστα τοῦτος.

ΕΛΕΝΗ : Ἄπὸ τὴν πάστα τοῦ μακαρισμένου τοῦ πατέρα μας.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Ποῦ τὸν θανάτωσε τ' ἀτύχημά μου. Τοῦτο τὸ κουλό χέρι. Μὰ σοῦ τ' ὀρκίζομαι, Ἐλένη, δὲν τῶχασα σὲ ἀδικαιολόγητο καυγά. Ὁ Πέτρος μοῦ τὸ κατάκοψε. Μίλησε ἄπρεπα γιὰ σένα.

ΕΛΕΝΗ : Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις. Εἶπαμε πὼς ταῦτα εἶναι πιὰ νεκρὰ πράγματα.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Μὰ δὲν ξέρω γὰτὶ ἀπόψε μὲ πιέζουν ὅλα. Θέλω νὰ πάρω συγχώρεση ἀπ' ὅλους. Θέλω νὰ... δικαιολογηθῶ.

ΕΛΕΝΗ : Εἶναι γιὰτὶ ἔχεις καλὴ καρδιά, ἀδερφέ μου. Γι' αὐτὸ σοῦ συγχώρεσα ὅλες τὶς ἀταξίες τῆς νιότης σου. Δὲ λέω : σπατάλησες ἀδίκαια τὴν κληρονομία μας. Και τοῦτος ὁ γάμος σου νόμιζα πὼς θὰ σὲ ὀρθοπόδιζε. Μὰ πῆγαμε χειρότερα.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Δὲ φταίει ἡ γυναῖκα μου. Ἐχει μερικὲς ἰδιοτροπίες, δὲ λέω. Ἡ ἀνεργία φταίει. Ἐξᾶλλου γιὰ μένα δὲν ὑπῆρχε ποτὲ καλὴ δουλειά. Κουτσοχέρης εἶμαι.

ΕΛΕΝΗ : "Ε! "Ησουν και λίγο φωροπερήφανος, νὰ τὸ λέμε...!

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Δὲ σὲ καταλαβαίνω, ἀδερφή. Μὰ τὸ σταυρό.

ΕΛΕΝΗ : Ἄπὸ τὸ σύγαμπρό σου. Νά! Ζέχασες κείνα τὰ φιλά ποῦ σοῦ ἔστελνε ; Μιὰ μέρα, δὲν ξέρω γιὰτὶ, τοῦ τὰ πέταξες κατὰμουτρα.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Γιὰτὶ ὑποφιαζόμουν πὼς μᾶς τᾶδινε γιὰ νὰ....

ΕΛΕΝΗ : Έμένα ;

ΛΟΙΖΟΣ : Για να... καταφέρει τη Μαριέττα. Κάτι τέτοιο λοξό κι' ανάποδο μου πέρασε απ' το νοῦ. Μᾶς τᾶδινε λέει ἀπὸ λύπηση γιὰ τὸ παιδί. Ἄλλοῦ ἦταν ὁ σκοπὸς του.

ΕΛΕΝΗ : Καλὰ ἔκανες, ἀδερφέ. Ἡ τιμὴ στέκεται πρώτη. Πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν καλοπέραση. Ἀλλὰ... ἂν τῶθελες νὰ μαζέψεις λίγο τὴν περηφάνειά σου....!

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Καὶ νὰ δεχτῶ τὴν ἐπιχορήγηση τοῦ σύγαμπρου ξανά ;

ΕΛΕΝΗ : Μὴ παραφέρεσαι. Δὲν εἶναι γι' αὐτό.

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Γιὰ τί τότε ;

ΕΛΕΝΗ : Γιὰ τὸ δωμάτιο πού μένω. Τὸ συζητήσαμε πρὸ ὀλίγου μὲ τὴ Μαριέττα. Νὰ μένω ἐγὼ ἐδῶ.... Νά! Ἐκεῖ νὰ στρώσω τὸ ντιβάνι μου. Καὶ νὰ νοικιάσουμε τὸ δωμάτιο σ' ἓνα ἐργένη. Ἔτσι θὰ παίρνουμε κάτι κάθε μῆνα. Γιὰ τὸ παιδάκι, βέβαια.

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Ἀδερφή. Κοίταξέ με στὰ μάτια.

ΕΛΕΝΗ : Νά! Τί συμβαίνει ;

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Συζήτησες πάλι μὲ τὴ Μαριέττα. Σὲ πρόσβαλε ; Πές μου.

ΕΛΕΝΗ : Μικροπράγματα. Μὰ βρίσκω πὼς ἔχει δίκαιο ὡς σ' ἓνα σημεῖο.... ἄσε τώρα τὴ συζήτηση γιατί ἀκούω βήματα. Βήματα ; Μὰ σάμπως νᾶναι....

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : (Μπαίνοντας) Ἔλα μέσα, Ἀλεξαντρή. Ὁ Ἀλεξαντρὴς εἶναι, Λοῖζο. Σὲ παρακαλῶ, Ἐλένη. (Τῆς δίνει τὶς δυὸ μπουκάλες.)

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Καλῶς τουε.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Καλησπέρα, κύρ Λοῖζο.... Σκοτάδι δὲν εἶναι ἐδῶ ;

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Χαμηλωμένη ἔχουμε τὴ λάμπα. Μυρίζει πολὺ ἄσχημα τοῦτο τὸ πετρέλαιο. Θὰ τὴν πᾶς μέσα, Ἐλένη ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Καλέ, ἄς ἀνάψει τὴ μικρὴ νὰ τὴ φέρει ἐδῶ κι' ὕστερα γεμίζει τούτη τὴ μεγάλη.

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Καλὰ λές. Κάθησε, Ἀλεξαντρή. Κρὺο σήμερα ἔ ; Βροχὴ.... (φεύγει ἡ Ἐλένη)

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Χρειαζόμαστε τὶς βροχές. Ἀλλοιῶς θὰ πεινάσει ἡ φτωχολογιά. Ὅλοι κρέμονται ἀπὸ τοῦτο τὸν οὐρανό. Τί νὰ σοῦ κάνειι ; (ἀφήνει ἓνα δέμα στὸ τραπέζι).

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Τί εἶναι τοῦτο, γείτονα ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ἄ! Ναί. Κάτι γιὰ τὸ παιδί... κάτι... γιὰ τοιμπολόγημα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ : Κανίσκι, ντέ, ἀπὸ τὸν Ἀλεξαντρή. Νὰ τὸ πάω μέσα. (Φεύγοντας νεύει στὸν Ἀλεξαντρή.)

ΛΟΙ·ΖΟΣ : (Τοὺς βλέπει καὶ ξεροβήχει) Κούχ! Συμβαίνει τίποτα, Ἀλεξαντρή ; Σὰ λίγο.... διάφορος μοῦ φαίνεσαι.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ἄ! Μπά! Συνηθισμένα. Δουλειὰ ὥσπου νὰ φτύσεις αἶμα.

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Νὰ δοξάζεις τὸ Θεό. Εὐλογία εἶναι μόνο ἡ δουλειὰ.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Κι' ἡ καλοπέραση στὸ σπίτι, κύρ-Λοῖζο.

ΛΟΙ·ΖΟΣ : Ἐ δὲ λέω.... Ἄμα ἔχεις δουλειὰ καλοπερνᾶς. Φυσικὸ εἶναι. Ἐξὸν ἂν εἶσαι πίσσα τσιγκούνης.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ἄν ἔχεις φαμίλια. Ἀλλοιῶς....

ΛΟΪΖΟΣ : Νά φτιάξεις, 'Αλεξαντρή. Νέος είσαι. Τὸ δικό σου τῶχεις, κοτζάμ μπακάλης στὴ γειτονιά. Ὑποχρεώσεις δὲν ἔχεις. Τί περιμένεις ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Τίποτα. Μὰ ἔλα πού... ζήτημα καρδιάς, κύρ-Λοῖζο.

ΛΟΪΖΟΣ : Ἄμῳρε ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Κάτι τέτοιο.

MARIETTA : (Μπαίνει) Πολὺ σκοτάδι ἐδῶ. Τὸ παιδί κοιμήθηκε ; Νὰ τὸ δῶ μιὰ στιγμούλα... (Νεύει στὸν Ἄλεξαντρή καὶ φεύγει)

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ἄκουσε, κύρ-Λοῖζο, χωρὶς νὰ μὲ παρεξηγεῖς.

ΛΟΪΖΟΣ : Συμβαίνει τίποτα ; Σοῦ ἔστειλα δυὸ λίρες ἔναντι. Φτώχειες ἔχουμε, κύρ-Ἄλεξαντρή μου.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Γιὰ τὶς φτώχειες εἶναι. Ἄλλὰ βρῆκα μιὰ λύση. Ἄπλῃ.

ΛΟΪΖΟΣ : Νὰ τὴν ἀκούσω...! Ἄ! νὰ πιοῦμε κάτι ; Πάει μὲ τοῦτο τὸ βρωμόκαιρο.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Σὲ λίγο. Ἐχω φέρει μιὰ μπουκάλα κονιάκ. Μὲς τὸ δέμα εἶναι.

ΛΟΪΖΟΣ : Ἄ! Καὶ... κονιάκ ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Μοῦ εἶχε πῆ τις προάλλες ἡ κυρά σου πὼς εἶναι ἕνα περισευάμενο δωμάτιο στὸ σπίτι σας. Τὸ διαθέτεις λέγει γιὰ ἕνα ἐργένη γνωστό, ἔτσι νὰ τονωθοῦν τὰ οἰκονομικά σας. Εἶπα, λοιπόν, νὰ τὸ πάρω ἐγώ, μιὰ καὶ γνωριζόμαστε. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ βολεῦει. Εἶναι ἐξάλλου καὶ κείνο τὸ χρέος σου, λιγούλακι μεγάλο, πού δὲ μπορεῖ νὰ ξοφληθῇ μὲ τὶς δυὸ-τρεῖς λίρες τῆ βδομάδα.

ΛΟΪΖΟΣ : Δὲ γίνεται.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Δὲ σὲ καταλαβαίνω, κύρ-Λοῖζο.

ΛΟΪΖΟΣ : Δὲ γίνεται, εἶπα. Ἐγὼ νοιώθω τὸ σπίτι νᾶναι τὸ νοικοκυριό μου, τὸ ἰδιαιτέρο μου. Ὅπως θέλω νὰ μιλήσω, νὰ κινηθῶ, νὰ βολευτῶ. Ἄν δὲν εἶχε τὴν ἰδιαίτερή του ζωὴ τὸ σπίτι, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ὑπάρχει ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Μὰ ὅπως πᾶτε θὰ φᾶτε τὸ σπίτι πολὺ σύντομα καὶ θὰ βρεθεῖτε στὸ δρόμο. Κι' εἶναι κείνο τ' ἀγοράκι πού θάναί κρίμα!

ΛΟΪΖΟΣ : Μπορεῖ νᾶχεις δίκαιο. Τὸ νοιώθω. Μὰ δὲ γίνεται.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ὑστερα θᾶμαι μιὰ μεγάλη βοήθεια στὸ σπίτι.

ΛΟΪΖΟΣ : (Αὐστηρὰ) Δηλαδή ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Θὰ προσφέρω κι' ἐγὼ κάτι στὸ τραπέζι. Δόξα σοι ὁ Θεός, καλοπορεύομαι.

ΛΟΪΖΟΣ : Δηλαδή... συνεταιρισμός ;

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Δὲν εἶπα... κάτι τέτοιο!

ΛΟΪΖΟΣ : Ἄκουσε, κύρ-Ἄλεξαντρή. Παινεύομαι πὼς εἶμαι ἀπὸ τίμιο σπίτι. Ζέπεσα. Τοῦτο τὸ κουλὸ χέρι πού τῶχασα μαλλώνοντας γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, δὲ μὲ βοηθᾷ νὰ πάω μπροστά. Ἄλλὰ θᾶδινα στὸ διάβολο καὶ τ' ἄλλο μου χέρι, προστατεύοντας τὸ ὑπόλοιπο τῆς τιμῆς μου. (Ἄγριεμένα) Ἐξω ἀπ' ἐδῶ.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Καλά, κύρ-Λοῖζο μου! Φύλαξε τὴν τιμὴ σου. Δικαίωμά σου. Φύλαγέ την, λέω, μὲς τὸ σπίτι κι' ἄσε την νὰ σέρνεται στὸ καλντερίμι, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Τι θές νά πῆς, βρωμόσκυλλο ;

MARIETTA : (Μπαίνοντας) Μπά. Ἄγριψε ὁ κανάγιας ; Τι βρίζεις, ντέ, τὸν ἄνθρωπο ; Εὐεργέτης μας πάει νά γίνει.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Τοῦτο εἶναι δουλειά δική μου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα.

MARIETTA : Νοικοκύρης εἶναι κείνος πού φέρνει τὸ καλάθι. Τ' ἀκούς ;

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Εἶναι κι' ὁ ἴσκιος, κι' ἡ εὐθύνη.

MARIETTA : Ποιὰ εὐθύνη ; Ὁ ἄνθρωπος θά πάρει τὸ δωμάτιο καὶ θά μᾶς ξαλαφρώσει.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Καί....

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Πήγαινε ἐσύ....

ΑΛΕΞΑΝΤΡΗΣ : Ὡραία, φεύγω. Καὶ νά μοῦ κανονίσεις τέλος τοῦ μηνὸς τὸ ὑπόλοιπο. Ἄλλοιῶς δὲν ἔχει δράμι πρᾶμμα. (Φεύγει).

MARIETTA : Πολὺ μοῦ κάνεις τὸ ζόρικο τώρα τελευταία. Σὲ παραβάσταξαι. Μὰ δὲ θά πάει τοῦ μάκρου τοῦτο τὸ βιολί. Βαρέθηκα πιά ἐδῶ μέσα μὲ τὶς μιζέριες. Βρίσκεται ἄνθρωπος νά μᾶς ξελασπώσει κι' ἐμεῖς τὸν πετάμε ἔξω. Οἱ πλούσιοι....

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Οἱ τίμιοι.

MARIETTA : Ποιοὶ τίμιοι, ντέ ; Ἐσύ ; Ἡ ἡ ἀδερφή σου ; Ποὺ σοῦμεινε στὸ ράφι.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Νά σκουπίζεις τὸ στόμα σου ὅταν μιᾶς γιὰ τὴν ἀδερφή μου. Στάθηκε στὸ πλάι μας σὰ μάνα. Ὅλα τᾶδωσε γιὰ μᾶς.

MARIETTA : Μπά ; Εἶναι πού τῆς ἔλειπε ἡ φλόγα. Ἡ νᾶχε λὲς καμμιά ἀσκήμια πού δὲν τὴν ξέρουμε! (Μπαίνει στὸ μεταξύ ἡ Ἐλένη)

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Ἄν δὲν τὸ βουλῶσεις θά σέ.... (κάνει κίνηση νά τὴν χτυπήσει)

MARIETTA : Θά μὲ χτυπήσεις ;

ΕΛΕΝΗ : Ἄδερφέ μου.... Δὲν κάνει γιὰ μένα ν' ἀμαρτήσεις. Εἶναι γυναίκα σου. Δὲν ἔχω παράπονο. Ὁ Θεὸς ἄς κρίνει. Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει.

MARIETTA : Ποιὰ τιμὴ, ντέ ;

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Κεῖνη τὴ λίγη πῶχουμε θά τὴ διαφυλάξουμε. Τοῦλάχιστο νᾶχει ἄσπρο πρόσωπο τὸ παιδί μου.

MARIETTA : Ποιὸ παιδί σου, ντέ ;

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Μαριέττα (ἀγριωπά).

ΕΛΕΝΗ : Λοῖζο, ἀδερφέ μου... πρὸς Θεοῦ.

MARIETTA : Ἄσε, ντέ, νά ξηγηθοῦμε μιὰ καὶ καλή. Μὲ παρασκότισε μὲ τὸ παιδί του. Μονάχα παιδί δικό μου εἶναι. Παιδί τῆς καρδιάς μου καὶ τοῦ ἀναθεματισμένου τοῦ γαμπροῦ μου. Ὅχι δικό σου σπλάχνος.

ΛΟΪ·ΖΟΣ : Μή, Μαριέττα.... Καταραμένη....

ΕΛΕΝΗ : Ψέμματα, ψέμματα.

MARIETTA : Σιωπὴ ἐσύ. Θᾶπαιρνα ἓνα κουλό, ἐσένα, γιὰτι εἶχες δυὸ πουγγιὰ λεφτά ; Τῶχα τ' ἀμάρτημά μου, τὸν ἔρωτά μου, ἐδῶ μέσα (δείχνει τὴν κοιλιὰ της) κι' ἔπρεπε νά τὸ σώσω. Κι' ἐσύ τ' ἀγόρασες ὅλα. Ἐφταμηνίτικο τῶχα τὸ παιδί. Ἐνα παιδί νά! μεγάλο κι' ἔφταμηνίτικο ἦταν ; Τὰ χώνεψες γιὰ τὰ λεφτά. Καὶ τώρα νά

νοικιάσουμε τὸ δωμάτιο νὰ δοῦμε μιὰ μέρα καλή, νὰ ξελασπώσουμε.
σοῦ κακοφάνηκε.

ΛΟΪΖΟΣ : (Πέφτει στὸ τραπέζι ἐξουθενωμένος) Φύγε. Τέρας.

MARIETTA : Μπᾶ ; Μὲ διώχνεις, γιατί εἶναι δικό σου τοῦτο τὸ ρημάδι ;
Κι' αὐτὸ χρεωμένο εἶναι. Πόσο καιρὸ θὰ τῶχεις ;

ΛΟΪΖΟΣ : (Ἄγριεμένος) Φύγε, εἶπα, διάβολε.

MARIETTA : Θὰ φύγω. Εἶναι ἄλλοι πού με θέλουν.

ΛΟΪΖΟΣ : Νὰ σέ θέλει ὁ διάβολος. Ἔξω....

ELENNH : Πρὸς Θεοῦ, ἀδερφέ. Σιώπα, νύφη.

MARIETTA : Πάψε ἐσύ με τὸ νύφη σου. Μὲ παρασκότισες με τὶς ἀγιωσύνες
σου. (Φεύγει).

ΛΟΪΖΟΣ : (Ἐνῶ σφίγγει τὸ κεφάλι του) Ἄδερφή...

ELENNH : Λοῖζο....

ΛΟΪΖΟΣ : Ἄδερφή, δὲν εἶναι δικό μου τὸ παιδί... ὁ Πανίκος (τραγικά).

ELENNH : (Ἦρεμα) Λόγια τοῦ θυμοῦ, ἀδερφέ.

ΛΟΪΖΟΣ : Ὅχι! Σκέψου : ἦταν ἑφταμηνίτικο. Ὁ γαμπρός της μᾶς πλή-
ρωσε τὰ χρέη μας. Μᾶς ἔστειλε μηνιάτικο γιὰ τὸ παιδί ὥσπου
παρεξηγηθήκαμε καὶ τὸν σταμάτησα. Χριστέ μου, Παναγιά μου.
Μ' ἐρήμωσες...

ELENNH : Μὴ παραφέρεσαι, Λοῖζο. Μὴν παρεξηγεῖς τὸ καθετί. Πρὸς
Θεοῦ.

ΛΟΪΖΟΣ : Ἐκεῖ μέσα κοιμᾶται ἓνα ξένο παιδί (δείχνει τὸ δωμάτιο). Καὶ δὲν
ὑπάρχει δικό μου παιδί. Ἦταν ἓνα ὄνειρο ὠραῖο τόσα χρόνια
κάποιο παιδί. Κάποιος Πανίκος. Τώρα, ξύπνησα ἀπὸ τ' ὠραῖο
μου τ' ὄνειρο. Καπνὸς ἦταν ὁ Πανίκος μου. Καπνὸς (Κλαίει
μὲ ἀναφυλητά).

ELENNH : (Τοῦ χαιδεύει τὸν ὦμο) Ζεῖ ὁ Πανίκος μας. Κι' ἔχει ἓνα γλυκὸ προ-
σωπάκι σὰν τοῦ μακαρισμένου τοῦ πατέρα μας ...

ΛΟΪΖΟΣ : Κι' ἐσύ, ἀδερφή, με κοροϊδεύεις ; (Δυνατά) Σταμάτησε πιά τὶς
παρηγοριές.

ELENNH : Καλά, μὴ φωνάζεις. Θὰ ξυπνήσεις τὸ παιδί.

ΠΑΝΙΚΟΣ : (ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Μπαμπά... μπαμπά...

ΛΟΪΖΟΣ : (ταραγμένος) Τὸ παιδί. Τρέξε, ἀδερφή. Τί συμβαίνει στὸ παιδί ;

ΠΑΝΙΚΟΣ : (ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Μπαμπά ...

ΛΟΪΖΟΣ : Τί στεκόμαστε ; Τὸ παιδί μου, ὁ Πανίκος μου.

ELENNH : (ἐνῶ τρέχει νὰ βγῆ) Ὁνειρο θὰ βλέπει. Ἔρχομαι, Πανίκο. (Φεύγει).

ΛΟΪΖΟΣ : Ἀγάπη μου, γιέ μου. (Σταματᾷ λίγο). Γιέ μου, εἶπα ; (Προ-
χωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου). Εἶπα : γιέ μου ; (Κρατᾷ
τὸ κεφάλι του).

ELENNH : (Μπαίνοντας) Ξανακοιμήθηκε.

ΛΟΪΖΟΣ : Ὁ γιός μου ;

ELENNH : (Γλυκά) Ὁ ὑποστηρικτὴς τῶν γερατιῶν μου.

ΛΟΪΖΟΣ : Θεέ μου. Ἀπόχτησα δυὸ φορές τὸ γιό μου, τὸν Πανίκο μου.
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μου ξανάδωσες τὸ παιδί μου. Τοῦτο
τὸ στήθος δὲ με γελά. Γιέ μου, Πανίκο μου.... (Κλαίει)

Τ Ε Λ Ο Σ

